

821.161.2
0-93

КМ 1203354

Ірина Оцабрик

**Гламур,
швабра,
пиріжки**

**Історії та казки
для дорослих дітей**

УДК 82-32
О-93

О-93   Оцабрик І. В.

Гламур, швабра, пиріжки. Історії та казки для дорослих дітей / Ірина Володимирівна Оцабрик. – Кропивницький : Імекс-ЛТД, 2021. – 192 с.

ISBN 978-966-189-578-1

Оповідки та казки Ірини Оцабрик — це не чергові нудотні історії гламурної дівчини. Той, хто має честь бути знайомим із авторкою, легко погодиться з цим твердженням. Проникливі, безпосередні, настроєві й багато в чому повчальні — вони змусять вас плакати і сміятися одночасно. Редактор зробив усе, аби зберегти неповторний шарм викладу, завдяки якому літературні замальовки письменниці в соціальних мережах так полюбилися читачам. Враження від книжки важко передати словами — її треба просто читати.

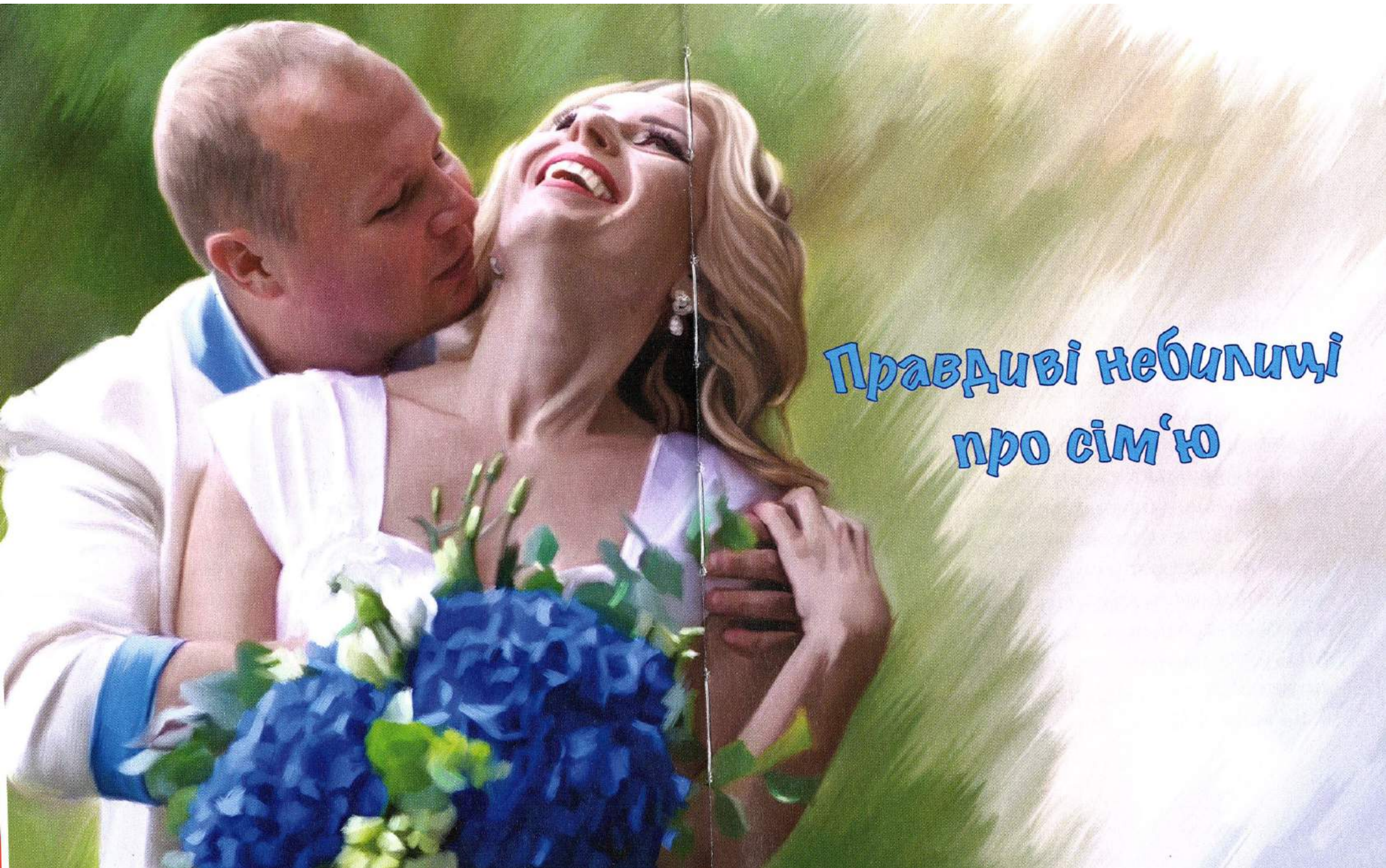
Для поціновувачів легкого гумору, зворушливої щирості та невичерпної життєлюбності.

УДК 82-32

ISBN 978-966-189-578-1

© І. В. Оцабрик, 2021
© О. О. Кузнець, ілюстрації, 2021
© «Імекс-ЛТД», 2021

Правдиві небилиці
про сім'ю

За вікном пахло осіннім вечором. Свіжим-свіжим. Декілька годин дощ викупував дерева, вікна, паркани й намагався вимити сільські дороги. Але хіба ж їх вимиєш? Поналивав у всі канави і ямки води та й пішов собі далі.

А я тим часом кручусь перед дзеркалом — збираюсь на побачення. Так же ж кортить нарядитись у костюмчик, що сама собі сплела! У білосніжний! Майже не дихаючи одягаю спідничку й ажурну кофтинку, розшиту по узору намис-

тинками. Перламутровими. І замість гудзиків — такі ж намистинки. (Чомусь у неповні 16 років не було ніяких «не по погоді». Захотіла — нарядилась!) І така «торжественно наряджена» чекаю свого Діму.

Діма, на відміну від мене, дорослий був. Вісімнадцять аж. Як побачив мене в цій білосніжній красі, то не розгубився, а одразу рішення знайшов — перенеситиме мене через усі калюжі, щоб я, бува, не задрипалась! Недарма ж ціле літо сіно кидав. Тренований!

Отак за цим встановленим сценарієм ми й гуляли, аж поки перед нами не розкинулось справжнє море. Як його переплисти — загадка. Із ліхтарів — лише повний місяць і я у своєму білосніжному наряді. Узяв мене на руки мій герой і поніс у невідомість.

Крок. Ще один. Ще крок... Відчуваю, якісь карколомні па витворює Діма у слизькій багнюці. За якусь мить на вулиці одним ліхтарем стало менше. І як ви здогадались, мова аж ніяк не про місяць. Його я прекрасно бачила, лежачи в болоті.

Діма як підхопитись! І з неперервним потоком вибачень намагається виколюпати мене з багнюки. Тягне мене за руки, а болото — за волосся. І до того мені смішно стало! Ржу, аж слюзи течуть. Врешті Діма перемиг, і ми пішли до мене додому відмиватись.

Здавалося б, ну що в цій історії особливого? Але ми її згадуємо кожного вересня. Чоловік каже, що жінка з почуттям гумору в такій непростій ситуації — справжній скарб. А я тоді навіть і не здогадувалась, що неприємності, пережиті з посмішкою, пробуджують любов.

11.09.2019

Шприци, бинти і любов

«Хто? Я? За нього заміж? Та ніколи!!!»

Саме такою була моя реакція на натяки, що Діма ходить не на уроки гри на гітарі до мого батька, а шукає стежку до мого серця.

А стежку віднайти було нереально. Її просто не було. У свої 16 років, надивившись на «щасливих» жінок, я твердо вирішила, що не дам втручатись у своє життя жодному чоловіку! Ніякого заміжжя! Ще чого? Я хочу жити з насолодою

й розквітати з кожним днем, а не гребтися в каструлях і ганяти павуків по кутках.

Виходячи з таких переконань, я поводила себе зухвало. Щоб ви розуміли приблизно, як це, то скажу, що корона на моїй голові була більшою, ніж я сама. Здалеку, мабуть, її сяйво виглядало манливо, адже час від часу на нього летіли хлопці, як метелики до прожектора, який батько почепив у дворі, — і згорали. А я, до речі, теж грала на гітарі, тож співала їм прощальних пісень.

Діма хитрий був метелик. Близько не підлітав. Та ще друзі йому підказували:

— Ти що, здурів? Не наближайся! Вона ж витріпає тобі душу й бровою не поведе.

Може, так би й було. Але одного дня, а точніше, 6 червня 1999 року (20 років тому!), — я потрапила в аварію. Ця подія, під час якої мені відірвало пальця й пошматувало кисть, стала, як не дивно, початком романтичних стосунків із Дімою.

Погодьтесь, хіба ж не романтично, коли замість квітів тобі приносять шприци, бинти, антибіотики? Квіти теж були. Але букети квітів дару-

вали всім. А от букети з медикаментів — то вже любов.

Через два роки ми одружилися. У шлюбі в мене сформувалася якісно нова корона (ні, не жме), палець чомусь не відновився, але натомість за спиною вирости крила.

І тепер я точно знаю: коли Бог щось відбирає, то це не покарання. Так він перемагає мій внутрішній опір і прочищає шлях, яким в життя повинно увійти щось більш значуще.

02.06.2019

Правдиві неблизці про сім'ю